

ZA MJESEC KOLOVOZ 2025.
U GODINI ZAHVALE ZA KRUNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. – listopad 2025.)
<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-krunicu-bozjega-milosrdja/>

o. JOZEF ANDRASZ, SI

duhovnik i ispovjednik sv. Faustine u Krakovu (2)

Prvi susret o. Andrasza sa sv. Faustinom zbilo se potkraj travnja 1933. godine. Sestra Faustina stigla je u Krakov na polaganje doživotnih zavjeta nakon osmodnevnih duhovnih vježbi.

Već na samom početku tih vježbi Gospodin Isus joj je rekao da zadrži duboki mir jer će On sam voditi njezinu dušu i da će joj dati dar razumijevanja djela koje stavlja pred nju.

Prvi su dani duhovnih vježbi s. Faustini prolazili u velikom pokoju i ljubavi. Četvrti dan su je počele moriti sumnje i pitanja nalazi se uistinu u stanju pravoga mira. Tada joj je Isus rekao da razmišlja ovako: nije li Vladar cijele zemlje u stanju pobrinuti se i za najmanje sitnice i svima činiti dobro, onako kako se Njemu sviđa. Upitao ju je što bi učinila da u tome trenutku na njezina vrata pokuca malena djevojčica, dršćući i sa suzama u očima i velikim je pouzdanjem moli komad kruha jer je gladna, kako bi postupila? Sestra Faustina je tada odgovorila da bi tome djetetu dala sve što moli i još tisuću puta više od toga. Nato joj je Isus rekao da tako postupi i On spram njezine duše (usp. Dn 229).

I u to vrijeme duhovnih vježbi zbila se i njezina sveta ispovijed kod o. Józefa Andrasza, koji je od 1932. godine bio „kvartalni“ ispovjednik u novicijatu Družbe sestara Naše Gospe od Milosrđa u Łagiewnikima. Ne znamo konkretno kada je bila ta prva sveta ispovijed s. Faustine kod o. Andrasza. U *Dnevniku* je samo zapisala da je imala vrlo 'laganu ispovijed', odnosno lakoću govoriti o svemu tako da se sama čudila, jer joj je to išlo uvijek s mukom.

Riječi o. Andrasza izgovorene za vrijeme te ispovijedi – kako je sama s. Faustina svjedočila – jesu i ostat će zauvijek poput ognjenog stupa koji će osvjetljivati njezinu dušu na putu postizanja najviše svetosti. Otac Andrasz potvrdio je da njezina povezanost s Bogom nije nikakva obmana, već milost.

Prvi put je dobila sigurnost da je na pravom putu kada je imala treću probaciju za vrijeme duhovnih vježbi u Walendówu koje je vodio isto isusovac, o. Edmund Elter. A u Krakovu, prije polaganja doživotnih zavjeta, Božji život u njezinoj duši potvrdio je o. Andrasz i poticao je na istinsku vjernost Bogu i pouzdanje u Njega.

Nakon ove ispovijedi s. Faustina je zapisala da ima jako malo takvih svećenika koji razumiju cijelu dubinu Božjega djelovanja u duši. „Činilo mi se da ne hodam, već da letim. Krila su mi bila spremna za let i počela sam hititi u sam žar sunca i ne spuštam se sve dok ne otpočinem u Onome u koga je utonula duša moja na vijeke.“ (Dn 142)

Ništa čudno, jer kada je odlazila na mjesec dana u Vilnius, opet je osjećala nemir i tužila se Isusu da joj je dao svećenika koji je razumije, a sada joj ga opet oduzima. Isus je na tu tužbu odgovorio da je neće ostaviti samu. I uistinu, u Vilniusu je dobila pomoć u osobi vlč. Mihaela Sopočka.

Ispovjednički službu o. Andrasza koristila je s. Faustina vrlo često, naročito kada bi dolazila na duhovne vježbe u Krakov. Svaki puta bi to bio susret koji se ticao njezina duhovnog života, ali i misije koju je primila od Isusa. Stalnim ispovjednikom i duhovnikom o. Andrasz postao je u svibnju 1933. godine kada se s. Faustina nastanila u samostanu sestara u Krakovu. Službu ispovjednika s. Faustine vršio je sve do njezine smrti. Posljednji put ju je ispovjedio 5. listopada 1938. godine u 16 sati, šest sati prije njezine smrti, prije odlaska u Kuću Očevu.

Kroz svete ispovijedi i duhovno vodstvo o. Andrasz davao joj je mnoge savjete i pouke. Može se učiniti čudnim da je osobi koja je već bila na visokom stupnju mističnog života govorio da se posebno brine za živu vjeru, da se vježba u poniznosti, da bude vjerna i u najmanjim stvarima, da njeguje djetinju odanost samome Bogu i bude svjesna da je o Njemu ovisna u svemu, da bude zahvalna za svaku milost koju svakog trenutka prima i da ne ide puno naprijed u svome razmišljanju i planiranju.

Uvjeravao ju je da, kad u svemu bude tražila Božju volju i izvršavala je, neka bude sigurna da neće zalutati. Poticao je s. Faustinu da nastavi pisati svoj *Dnevnik*. Tu zadaću trebala je vršiti nakon obavljenih dnevnih dužnosti i zadataka i nakon molitve. Svi savjeti i upute koje joj je davao o. Andrasz govore o njegovu velikom teološkom znanju, o iskustvu duhovnoga života, o vjernosti Nauku Crkve i njegovoj velikoj razboritosti.

Sestra Faustina detaljno je opisivala svome krakovskom duhovniku i ispovjedniku sve što se zbivalo u njezinoj duši, molila ga za dopuštenje kad bi se radilo o postu ili drugim djelima pokore, uspijevala je nadvladavati kušnje i bila je vrlo poslušna. O ovoj poslušnosti i u najsitnijim stvarima govori u svom *Dnevniku*. U jednom je trenutku o. Andrasz počeo sumnjati u istinitost iznenadnih dolazaka Gospodina Isusa te naredio s. Faustini veći oprez. I kad joj se Isus ukazao, ona Ga je zamolila da ne dolazi na takav način jer to stvara sumnju kod njezina duhovnika i ispovjednika. Nato joj je Isus rekao da kaže o. Andraszu da On želi biti u njezinoj duši jer ne krade Njegove darove, a kao znak da Mu se duhovnikov oprez sviđa, rekao je da joj se više neće ukazivati na taj način do vremena kada to prenese svome ispovjedniku. I bilo je tako.

Osobita stvar gdje je u „raspoznavanju“ sudjelovao o. Andrasz bilo je pitanje osnutka nove Družbe koju je trebala osnovati s. Faustina po uputama samog Isusa. O toj je ideji o. Andrasz prvi puta čuo u listopadu 1935. godine kada je s. Faustina stigla na duhovne vježbe u Krakov.

Od samog početka je tvrdio da je ideja o osnutku nove družbe koja bi častila i molila Božje milosrđe jako dobra i potrebna Crkvi. No, uz to je ipak preporučivao razboritost, molitvu i žrtvu prikazivanu na nakanu da se ta stvar dobro raspozna. Govorio je s. Faustini da je trenutačno ono o čemu ona govori dobar bljesak onoga što treba biti – dakle treba strpljivo pričekati više svjetla s Neba i raspoznavati Božju volju.

Stvar s osnivanjem nove družbe vraćala se sve većom snagom kada je s. Faustina stigla u Krakov za stalno. Onda je osjećala veliko nutarnje nagnuće da napusti svoju Družbu i osnuje novu. Odmah nakon povratka u Krakov o tome je izvijestila o. Andrasza koji joj je naložio da se u svezi s tim moli do svetkovine Presvetog Srca Isusova i da prikaže koje dobro djelo na tu nakanu. I da će joj toga dana dati odgovor.

Već je prvoga dana molitve u čast Srcu Isusovu primila sljedeće Isusove riječi: „Ne boj se ničega, ja sam s tobom...” (Dn 655) Nakon tih riječi osjetila je poriv pa nije htjela čekati Svetkovinu, već za vrijeme sljedeće ispovijedi obavijestila o. Andrasza da napušta Družbu. Na te njezine riječi o. Andrasz joj je odgovorio: „Ako ste, sestro, sami odlučili, onda ćete i sami snositi odgovornost za sebe. Dakle, sestro, idite.“ (Dn 655)

U prvi tren se s. Faustina obradovala što ima dopuštenje, odnosno što joj je o. Andrasz dao slobodne ruku, ali već sljedeći dan velika je tama zavládala njezinom dušom te je odlučila malo pričekati i odgoditi stvar. Otac Andrasz joj je objasnio da tama nije zapreka za djelovanje i preporučio da vezano uz tu stvar kontaktira i pita za savjet vlč. Sopočka.

Time je dakle o. Andrasz ostavio s. Faustini veliki prostor za slobodu djelovanja, nije kočio ni zaustavljao nadahnuća koje je imala, nije odlučivao umjesto nje, već joj je davao slobodu i odlučivanja i djelovanja, vodio je na pravi način, pomagao raspoznavati, bdio da se ne izgubi, poticao na molitvu i pokornička djela na nakanu da Božja stvar bude dobro shvaćena i ostvarena.

s. M. Elżbieta Siepak, DSMBM

*Orędzie miłosierdzia, srpanj-rujan 2016., str. 8/9
s poljskog preveo o. Andrzej Wośko, SCJ,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa*

lektura: Marija Vuković